

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Nadal 2013

Número 120

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

ELL fa camí amb TOTS nosaltres!!!

» sumari

» **2**
notes de secretariat

» **3**
editorial
> Brots d'esperança

» **4/6**
veu de l'equip responsable
> Balanç d'un any de responsabilitat
> I tan rics com som!

» **7/9**
lletra de l'ERI
> Benvolguts amics!
P. José Jacinto Ferreira i de Farias i,
To i José Moura Soares

» **10/11**
vida de moviment
> Trobada d'inici de curs. Sector Vallès...
> Jornada d'inici de curs dels equips
de la Diòcesi de Tortosa

» **12**
para Caffarel
> Una peça mestra

» **13/17**
espai per a la mainada
> Temps de mainada
(1) Un àngel anuncia el naixement...
(2) El naixement de Jesús
(3) L'adoració del pastors
(4) Visita d'uns savis

» **18/23**
veu dels equips
> La Basílica de la Sagrada Família
> L'estil del Papa Francesc

» **24**
notícies de llibres
> «El Papa Francesc»
Converses amb Jorge Bergoglio

» **25**
contes
> Queda't amb nosaltres

» **26**
ermites
> Mare de Déu de la Pineda de Vila-Seca

» **27**
pensaments per créixer

» **28/31**
cinema
> Entrevista Vicenç i Gemma Per «Jo crec»

» **26**
pregàries al vent

» notes de secretariat www.emd-cm.cat

» SOBRE AQUESTA REVISTA

Aquesta revista no us arribarà en paper: la situació econòmica dels Equips de Catalunya i Menorca no ens permet, en aquest moment, afrontar la despesa que suposa un número de la revista.

Com que la feina ja estava feta, hem optat per a penjar-la en format electrònic.

Aquesta circumstància, però, ens obliga a una reflexió tranquil·la però urgent sobre la nostra responsabilitat en la pertinença al moviment i també sobre el format i motiu de la revista, reflexió a la que esteu tots convidats amb les vostres aportacions.

» DIA DE L'HAYER

Pels equips que encara no han fet la cotització, us recordem les dades per a l'ingrés:

La Caixa 2100 0832 61 0200301580

» fotografia de la portada

Per què he fet aquesta fotografia?

El fons és negre per fugir dels colors i les llums dels nadals comercials. Són moments difícils per a moltíssimes famílies, i cal que l'única cosa important sigui el naixement de Jesús.

He buscat un betlem indígena del Perú, perquè Jesús podria haver nascut a qualsevol indret, però sempre entre els pobres i els desvalguts. També, perquè em recorda les persones mortes a les pastures –sobre tot, els nens–, mentre cercaven una vida millor.

El reflex simbolitza que la nostra família ha de ser, també, reflex de la Sagrada Família.

En la composició, he cercat que la barca amb el naixement vagi cap al lector; no pas cap amunt, fugint de l'observador. Perquè el Nadal és quelcom que ve cap a nosaltres perquè l'interioritzem i ens ajudi a millorar la nostra vida, la nostra relació amb Déu i amb els altres.

Bon Nadal a tothom! □

Alberto Casanova

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Carme Meix
Lourdes Gabarrón
Manel España i Mercè Masip
Josep Forcadell i Àngels Duatis
Pere Gil i Montserrat Arespachaga

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.
Pere II de Queral, 2
Santa Coloma de Queral (Tarragona)
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 120 - Nadal 2013

Ens trobareu a:

Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

» editorial

BROTS D'ESPERANÇA

Des de fa uns dies, els indicadors macroeconòmics, indiquen que comencen a haver-hi brots verds. Tan de bo no s'equivoquin, perquè n'estem molt necessitats.

També a l'Església es comencen a percebre brots nous d'esperança. Són les paraules, els gestos, la manera de ser i de fer del nou timoner que dirigeix la nau de Sant Pere: el papa Francesc. Un home de Déu amb un missatge engrescador i un tarannà ple d'optimisme realista." L'optimisme, ens diu, és una actitud psicològica davant la vida, L'esperança va més enllà. És l'àncora que un llança cap al futur i que li permet estirar la corda per arribar allà on anhela. És esforçar-se en la bona direcció. A més, l'esperança és teològica: Déu hi és al mig. Per això, crec que la vida triomfarà."

Són paraules, les seves, que ens inciten. És l'actitud de no de quedar-nos embadalits mirant el pessebre, sinó que, com als pastors, ens mou a posar-nos en marxa. A esforçar-nos en la bona direcció.

El dia 10 de maig se celebrarà a Barcelona la Trobada dels EMD de Catalunya i Menorca. I es farà a la Sagrada Família, el gran temple ideat per Gaudí, un gran visionari optimista i realista al mateix temps: va dissenyar una església impossible, per ambiciosa, sense diners -no en va voler de cap institució sinó que havia de sortir de les aportacions de la gent corrent!-. O sigui que era una empresa de bojos. I s'hi va posar, i hi va deixar literalment la pell. Ara, el seu temple somiat ja és una realitat meravellosa. I segueix creixent. Com creix a cada Nadal la nostra ESPERANÇA! □

BALANÇ D'UN ANY DE RESPONSABILITAT

S'acosta finals d'any, moment de balanços i nous propòsits. El temps de Nadal, a més, és propici a reflexionar sobre els nostres compromisos i actituds. Per això voldríem aprofitar aquesta revista de Nadal, primera del curs i darrera de l'any, per a compartir amb tothom el que ha estat per nosaltres aquest primer any de responsabilitat.

Podríem dir-vos que ha estat una experiència gratificant, una descoberta de fins on arriba l'acolliment dels equips, que ens ha fet sentir en comunió amb milers de cristians de tots els racons del món... però la realitat és que ha estat una autèntica muntanya russa d'emocions, tot un Dragon Khan!

Els responsables de sector ja us devien explicar en el seu moment els objectius que ens havíem proposat pel curs passat:

- treballar com enfocar la viudetat,
- reforçar la nostra fe en l'àmbit de l'Any de la Fe proclamat per Benet XVI,
- preparar-nos per acollir parelles en situacions irregulars,
- potenciar els intercessors
- i establir o reforçar lligams amb els bisbats allà on els equips som presents.

Estàvem molt satisfets dels nostres projectes: en sintonia amb el moviment, enfortint la nostra fe per acollir els altres, en comunió amb tots a través de la pregària, en el si de l'Església amb majúscula, l'Església mare...

Tenint en compte, a més, que aquest curs calia renovar pràcticament tres quartes parts dels responsables de sector, vam començar a treballar també el relleu.

Aquesta ha estat, sorprenentment, la tasca més difícil, i que ha entrebancat, en certa manera, tots els altres projectes.

De tot aquest procés, però, n'hem tret algunes reflexions que ens agradaria compartir amb tots vosaltres.

D'una banda, constatar una mena d'apatia i desànim que, com una boira humida i enganxosa, s'ha anat estenent entre els nostres equips. Frases com ara "som molt grans", "la gent no participa", "ningú no està interessat a fer formació" o "no hi ha equips per pilotar" ressonen en totes les reunions d'intersector, amb un deix d'amargor i tristesa que ens va fer arribar a creure, ras i curt, que estàvem acabats.

Curiosament, per altra banda, anàvem coneixent equipiers molt fermes compromesos amb mil entitats i projectes diferents; amb una punteta d'enveja constatarem que, d'alguna manera, els equips estàvem a segona fila. Potser la responsabilitat dins dels equips no es considera tan important ni necessària...

Per què ens fan falta els responsables en els Equips? De sector, d'EDIP, d'equip...

Més enllà del que diuen el llibrets editats pel Moviment sobre les diferents responsabilitats, el responsable de sector és una figura clau en la organització del moviment. És la peça que possibilita la comunicació entre els equips i allò que en diuen "el Moviment": homes i dones amb la mateixa fe que s'esforcen a fer viure de mil maneres diferents, tantes com països i cultures hi ha al món, la intuïció que un sacerdot francès va tenir fa més de seixanta anys: cerquem junts la manera de créixer en la fe, de viure el nostre matrimoni en el món d'avui, de ser signe de l'amor de Déu entre els homes, de viure cristiana i santament en parella.

Podríem dir-vos que ha estat una experiència gratificant, una descoberta de fins on arriba l'acolliment dels equipiers, que ens ha fet sentir en comunió amb milers de cristians de tots els racons del món...

En temps de foscor, un Estel que guia el camí.

No és prou engrescador, en el temps i moment que vivim, trobar entre tots dos aquell punt de reflexió que ens fa adonar cap on orientem la nostra vida per a viure-la plenament?

No és prou engrescador, en el temps i moment que vivim, trobar altres companys de viatge que ens fan creure que podem ser millors, tots junts?

No és prou engrescador, en el temps i moment que vivim, poder sentir-se orgullós d'un estil de vida gratificant, planificat i viscut a la llum de l'Evangelí?

No és prou engrescador, en el temps i moment que vivim, sentir l'ànima en pau i en comunió amb la parella a través de la oració individual, conjugal o familiar?

Si creiem que tot això ens ajuda a ser millors, no ho hem de cuidar? Us convidem a deixar-vos omplir el cor per la llum del Nadal per tal de sortir-ne renovats, persones noves, il·lusionades, al servei de l'Evangelí. □

Si els Equips de la Mare de Déu no són un planter d'homes i de dones disposats a assumir coratjosament totes les seves responsabilitats en l'Església i en la societat, perden la seva raó de ser.

P.Henri Caffarel

I TAN RICS COM SOM!

«Demà posats a taula oblidarem els pobres
– **i tan pobres com som** –.

Jesús ja serà nat.

*Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos arrencarà a plorar.»*

Poema «Nadal» de Joan Salvat-Papasseit

Certament, no és per a menys. La situació econòmica és dolorosa. No per a tots. Sí per alguns.

No és preocupant pels poderosos, els que tenen fortunes, els que aprofiten aquest moment de debilitat de molta gent per fer el seu agost. Tenen prou diners per comprar i els en sobra. Així acumularan més i més.

Però sí que la crisi economia és problema per a una gran part de la societat. Viuen –mal viuen!– molt precàriament. No és estrany veure a moltes parròquies, en determinades hores, unes llargues cues amb gent d'allà –i d'aquí!– amb el carro de la compra tot esperant el torn de Caritas parroquial per rebre una quantitat determinada d'aliments.

A ningú se li escapa que hi ha persones –moltes!– amb greus dificultats. Arribar a final de mes és una epopeia... i iniciar-ho és patètic pels pagaments del lloguer o de la hipoteca, o la despesa de la llum, de l'aigua o del gas. A més, acompanyats d'infants i de gent gran, els quals són més sensibles a aquesta precarietat.

També es dóna el cas, bastant sovint, que és un dels avis, amb la seva pensió, que mantenen tota la resta de família: fills i nets.

No podem obviar aquesta realitat: evidència de pobresa i de precarietat, que en diversos casos arriben a desnonaments!

Pensar que havíem estat ben cofois amb l'estat del benestar! S'havien aconseguit unes cotes ben altes. Eren temps que "es lligaven els gossos amb llonganisses". Quin contrast amb la situació actual, malgrat que encara hi ha una tendència de continuar amb actituds de rics, de vinguts a menys.

Hi ha però, una riquesa que hem de tenir molt en compte. No és la riquesa dels diners; no és la de tenir uns béns materials, ja sigui un habitatge o un bé de consum. Davant d'aquesta crua realitat precària actual, tenim la

meravellosa riquesa de l'ésser. Cadascú dels humans tenim aquesta riquesa, que és un mateix: únic, irreplicable, insubstituïble... Certament, amb les limitacions pròpies de l'ésser –malalties, vellesa... mort, les quals ens fan configurar-nos en el que som: "humans tanmateix". Aquesta és la gran realitat.

És el pas de "l'estat del benestar" a la "societat del ben ésser". No es tracta només de cobrir totes les necessitats, sinó d'arribar a donar sentit a allò més propi de la natura humana: ser. Ser en plenitud.

Només la recerca i el continu anar trobant el sentit de la vida, ens anirà donant el goig d'existir. Perquè hi ha, en l'essència mateixa de la vida i de l'ésser, una profunda alegria. La joia la tenim aquí i ens cal aprendre a veure-la, a acollir-la, a deixar-la sortir. El nostre treball serà el d'eliminar els obstacles que impedeixen que brolli.

I un graó més, amb una mirada de fe, amb ulls transcendents. A la llum de l'evangeli: "Cerqueu el regne de Déu, i tota la resta se us donarà per afegit". Una mirada al voltant: oberta a la família, als amics, a la comunitat, al país, al món... No estem sols: el goig de compartir, no només les coses, sinó la vida, ens dóna el goig ple de l'existència. □

Josep Lluís Socias

Consiliari dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca

BENVOLGUTS AMICS!

És amb alegria que escric aquesta carta, la primera després de l'Escola Internacional de Bordeus, que va ser per a tots els que hi van participar un moment de gràcia, l'experiència de la internacionalitat del nostre Moviment, en definitiva, una veritable experiència eclesial tot el que hem viscut junts. Recordo algunes idees que m'agradaria compartir amb tots vosaltres, perquè crec que podem trobar-hi el desig de viure el carisma i la mística dels equips de *Notre Dame*.

Es va fer èmfasi en el compromís, que tots hem de prendre per promoure precisament en aquest moment de transició i de crisi, la dignitat i la santedat del matrimoni cristià. Trobem aquí la novetat del nostre Moviment a l'Església, que és la nostra vocació i missió. Quan les parelles s'uneixen en el Senyor, porten en la relació matrimonial els signes eficaços d'amor de Déu per a la seva Església. Pel sagrament, l'espòs esdevé una imatge de Crist i l'esposa, la imatge de l'Església. Parelles cristianes que tenen la missió de ser testimonis efectius de la fidelitat i l'amor de Crist per l'Església, que són els signes eficaços que la fidelitat és la victòria de l'amor sobre el temps.

Es va assenyalar també que l'herència que hem rebut del Pare Caffarel no només actua en la promoció de la santedat del matrimoni, sinó també en la promoció de la relació harmoniosa entre el sacerdot i el matrimoni. De fet, els dos sagraments tenen en comú ser signes eficaços de l'aliança matrimonial de Crist i de l'Església: el matrimoni i el sacerdot, és a dir, parelles i conseller espiritual són part integral de l'equip. I d'aquesta manera, en un equip el sacerdot representa Crist, cap i Espòs de l'Església, i les parelles són l'Església, cos i esposa del Senyor. Aquesta és la dignitat i l'elevació a la qual hem estat cridats!

És per això que hem de vigilar que el context de la crisi actual no ens porti a buscar solucions que poder ser perilloses per a esposos i sacerdots. En temps històrics de crisi i de transició hem de romandre molt fermes en la fidelitat al Senyor i a l'Església. L'obertura als signes dels temps -que pot ser negativa i conflictiva amb l'Evangeli- ens obliga a posar-hi dosis de prudència i atenció. En aquest cas, Sant Agustí ens pot ajudar amb el seu consell quan va recomanar que, en les coses necessàries, hem d'estar units, en les dubtoses, podem ser lliures, però en totes ha de prevaldre la caritat. I com n'és de necessària, la caritat, que és essencial per veure el proïsme amb els ulls de Déu, avui, amb l'atenció i l'amor que tots necessitem.

Per a això, necessitem la llum de la fe que ens obre els ulls a l'esperança i l'amor. Proponem acompanyar la lectura d'aquesta carta, amb la introducció i el primer capítol de l'encíclica del Papa Francesc *Lumen fidei*. Recordeu que els dos punts específics de l'esforç essencial per viure els equips amb carisma i mística són: el deure de seure i l'oració domèstica. Cultivar la vida espiritual, personal i com a parella, la confessió sacramental i l'Eucaristia amb freqüència. Sense la pregària i la vida sacramental és impossible viure l'ideal de la santedat a què hem estat cridats pel Senyor, que va dir: Perquè sense mi no podeu fer res (Joan 15:5).

Us saludo cordialment en el Senyor, i demano per a vosaltres benediccions abundants. Que la Mare de Déu, la nostra Mare, sigui el nostre refugi i el camí que condueixi a Déu. □

» P. José Jacinto Ferreira de Farias

«Necessitem la llum de la fe que ens obre els ulls a l'esperança i l'amor»

«Recordeu que els dos punts específics de l'esforç essencial per viure els equips amb carisma i mística són: el deure de seure i l'oració domèstica»

BENVOLGUTS AMICS!

Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell.
(1Jn 4-16)

Totes les parelles dels Equips de la Mare de Déu diem que som conscients de les dificultats i la crisi que ara viu el matrimoni. Som conscients de la poca espiritualitat que les parelles desenvolupen en si mateixes, pel fet de no tenir la capacitat d'aturar els esdeveniments immediats.

Això ens impedeix aprofundir en el misteri de Déu i trobar la força i la llum per fer front a les dificultats. Ens perdem en la multiplicitat dels nostres desitjos i només el poder de la fe pot portar-nos a ser confiats i agraïts a Déu. El camí de la salvació és el resultat d'una veritable trobada amb Déu a través dels homes.

La fe i l'esperança ens enforteix i ens identifica amb Jesús, creiem que el pacte que Ell va fer amb nosaltres durarà per sempre.

Som parelles dels EMD, un Moviment d'Església que ens porta a madurar la fe per la qual serem salvats.

Caminem al costat d'un Pare que ens coneix pel nostre nom i ens fa capaçs d'escoltar. Un pare que no és ni estrany ni misteriós. Un Pare que ens guia en el camí, així esdevé el far, i la seva llum ens mostra com evitar les amenaces.

Assumint aquesta condició de fills estimats, gosem explicar als altres d'allò en què creiem.

La PREGÀRIA ens porta a veure la llum i sentir la pau.

Dins de nosaltres, hi haurà fonts que ens portaran a trobar un oasi de pau i reconciliació.

En el silenci, som capaçs de percebre els **signes dels temps** que ens empenyen a deixar de ser espectadors curiosos i crítics d'un món que, després de tot, és el nostre, d'una humanitat a la qual pertanyem.

Creure en l'amor, viure la fidelitat en el matrimoni, sempre interactuant amb la família, de manera que aquest diàleg sigui una realitat, tot i que és difícil de mantenir, és el gran desafiament que llança l'Evangeli.

Ser família és viure les preocupacions d'aquesta humanitat a la qual pertanyem.

Ser puntals d'aquesta humanitat que lluita, que plora, però confiar que Déu està present en totes aquestes incerteses és ser ferment dins d'aquesta **família** que Déu ens ha confiat.

Discernir a partir d'una recerca constant de Déu en totes aquestes ocasions, vivint l'esperança en les nostres dificultats, buscant sempre la voluntat de Déu és el que Ell ens demana.

» To i José Moura Soares

«El camí de la salvació és el resultat d'una veritable trobada amb Déu a través dels homes.»

Trobar persones que no coneixen Crist, fer que prenguin consciència de la gràcia del perdó de Déu serà una preocupació constant per a nosaltres, part de la nostra pràctica diària.

A partir d'aquest descobriment, impulsats per l'esperança cal respondre a una crida que ens portarà Déu sap on... Explorar noves formes i noves coses es trobar en la nostra vida matrimonial un terreny fèrtil per a la pràctica constant de l'abnegació.

Ràpidament ens adonem que hi ha en aquestes persones que trobem una gran necessitat d'amor. Ells estan ansiosos per tenir algú que els escolti, amb qui poder compartir l'alegria de ser estimats, perquè la misericòrdia de Déu els ha transmès l'alegria de l'esperança.

El ressò que en nosaltres provoca aquesta crida llançada després del Concili fins al Papa Francesc, no ha deixat de preocupar-nos: ens convida a no tenir por i obrir les portes a Crist.

«Ell és viu i camina amb nosaltres». Deixem-nos guiar per la mística del nostre Moviment i no posem obstacles a la veu de l'Esperit Sant... És ell qui sosté i alimenta la nostra esperança en aquesta lluita que hem emprès lliurement.

Sempre arrelats en la pregària, la primera batalla serà lluitar internament per abandonar les nostres comoditats i deixar que Crist prengui la iniciativa per guiar-nos. Tornem a la font i abandonem-nos a la seva mirada i així reconeixem la nostra incapacitat per continuar el viatge sense Ell.

Reconèixer que tota creu condueix a la resurrecció, ja no és un signe de patiment, esdevé un signe de victòria, és l'alegria de creure que l'esperança ens salvarà.

Si la creu és un signe de l'amor de Déu, l'amor que Jesús va assumir dins de la violència del seu sofriment ens fa participar de la victòria de Jesús sobre la mort.

Siguem veritables deixebles de Crist, acompanyats per Maria, símbol de l'esperança i memòria de tota humilitat. Amb la Verge serem capaços de sortir als carrers, entrar a les cases i de fer festa, sabent que Ella sempre hi serà per ensenyar-nos a fer el que Ell ens diu. □

Tó i José Moura Soares
Responsables Internacionals dels EMD

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

» Núria Parramon, Barcelona-62	» Josep M. Guindulain, B-4
» Llúcia Pascual, Badalona-5	» Rafael Reig, B-71
» Núria Colomé Boix, Mataró-6	» M. Teresa Sugrañes, B-1
» Ramon Daví, Barcelona-98	» Salvador Marsal, B-93
» M. Pilar Estefanell, Molins de Rei-1	

TROBADA D'INICI DE CURS

Sector Vallès - Terrassa

El passat dissabte 26 d'octubre, els equips de la Mare de Déu del sector del Vallès, ens reuníem a les 5.30 de la tarda, als locals de la parròquia Nostra Senyora del Carme de Terrassa, per iniciar la trobada d'inici de curs.

A poc a poc la sala es va anar omplint i, amb una mica de retard, vam començar un bon grup.

El pare Josep va donar la benvinguda als assistents i, a continuació, va fer la presentació de la trobada com també del matrimoni responsable, en Francesc i la Matilde.

Els van explicar-nos que assumien aquest servei com a responsables interins, a l'espera que un altre matrimoni agafi la responsabilitat, ja que, per motius personals, en aquests moments no podien fer-ho. Van comentar-nos que porten quaranta-dos anys als equips. Tot un testimoni!

Després, tal com estava previst, el Vicenç Vila i la Gemma Bas, de l'equip Terrassa 5, ens van presentar el seu documental «**Jo Crec**». **La bellesa de la fe**. La música és de Jordi Santjoan. L'objectiu és implicar una trobada amb Déu, i interpel·lar-nos sobre la nostra fe, amb motiu de coincidir amb l'Any de la Fe, promulgat per Benet XVI.

Déu és la bellesa en Majúscula i el presenten amb tres formes:

1. **Els testimonis, parlant amb el cor.**
2. **Amb l'art sacre**
3. **Amb la paraula de Déu**

El documental està dividit amb tres parts:

1. **Creure en Déu Pare**
2. **Creure en Jesucrist**
3. **Creure en l'Esperit Sant**

Al final, expliquen que el camí és l'Església, comunitat de totes les persones fidels.

Un gran i llarg aplaudiment, al final, reflectia els moments emocionats que vam viure, més d'una persona dissimulava la llàgrima que li queia dels ulls. Un documental d'una gran bellesa i que ens va fer molt de bé i pot fer-ho a més d'una persona. El col·loqui final va fer palesa la satisfacció de la feina ben feta i el missatge evangèlic del documental. Gràcies per aquesta feina, Vicenç i Gemma!

Us exhortem vivament que visualitzeu aquest documental i el recomaneu a moltes persones, val la pena.

Després, a les 20.00 hores, vam participar en l'Eucaristia de la Parròquia del Carme i, al final, compartírem un sopar fred tots plegats. Això ens va permetre parlar amb el Vicenç i la Gemma sobre les dificultats i la feina de fer aquest documental. □

» Parròquia Nostra Senyora de la Mare de Déu de Terrassa.

JORNADA D'INICI DE CURS DELS EQUIPS DE LA DIÒCESI DE TORTOSA

«Atrevir-se a viure l'Evangeli»

El lema del nou curs dels EMD va servir per a emmarcar la Jornada d'Inici de Curs a la Diòcesi de Tortosa. La importància del coratge i de la confiança en la Paraula de Déu per tal de dur a terme la nova evangelització van estar força presents en aquesta trobada.

El diumenge 27 d'octubre va començar amb l'acollida dels participants als salons parroquials de la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, on ja hi havia preparats, a part de la taula d'acollida, el cafè, les begudes i els cocs.

Arribats i col·locats al seu lloc, el consiliari de l'Equip Amposta 11 va fer una lectura divina introductòria sobre el tema de la confiança, basant-se en el text de Lc 12,22-34. Al final d'aquest moment, el matrimoni responsable de Tortosa A, Eduard i Natàlia, van aprofitar per acomiadar-se i donar gràcies pel temps que havien passat com a responsables, i van donar pas als nous responsables, Santi Carbó i Maria José Meix, que són de Tortosa.

Tot això ja va servir de preparació per a la participació en la missa de la parròquia, que va ser presidida pel nostre Sr. Bisbe, Mns. Enrique Benavent, que va arribar per a saludar als equips. Després de la foto de

rigor, vam tornar al saló parroquial, on el Sr. Bisbe va adreçar unes paraules als participants, recordant també la seva experiència com a consiliari d'un equip mentre era a la diòcesi de València. Tot seguit, Mn. Jordi Salvadó va fer una breu xerrada centrant-se en el lema del nou curs i va encoratjar la missió dels Equips de cara a la nova evangelització i a la tasca pastoral de la diòcesi.

En acabar, es va passar a la part més informativa de les activitats dels Equips, que va comptar amb la presència també del matrimoni responsable de la regió de Catalunya i Menorca, Albert i Ana, que van venir expressament a participar de la jornada.

D'aquí, ens vam situar per a dinar en el mateix local parroquial, ja que molts dels participants que es van quedar se'l portaven i es va fer el dinar de germanor. Després del cafè i de la sobretaula, es va fer un cinefòrum amb la pel·lícula "La fuerza del honor (Courageous)", dels germans Hendrick (podeu veure la ressenya al n°... de la revista dels Equips), que ja va concloure la trobada, esperant poder retrobar-nos per al recés d'Advent, que es farà a l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea. □

Mn. Jordi Salvadó
Consiliari del sector Tortosa B

» Foto de grup de la Jornada d'inici de Curs a la Diòcesi de Tortosa.

UNA PEÇA MESTRA

(Lletra mensual, octubre 1957)

D'ençà que hi ha homes sobre la terra, hom els veu associar-se cada vegada que, estant aïllats, no poden aconseguir una finalitat. S'uneixen per construir una barca i anar a pescar, per bastir llurs cases, protegir llur vila; funden un sindicat per defensar llurs interessos... Aquesta és una llei essencial de la naturalesa humana.

La seva unió és tan alta, té tan preu, com d'elevat n'és l'objectiu.

Associar-se perquè el Crist ha dit: "Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte", cosa que sol no podria aconseguir: aquest és, ben mirat, el més elevat objectiu que pugui inspirar els homes a unir-se.

És amb aquesta finalitat que els benedictins s'uneixen i funden un monestir, que tots els religiosos opten per la vida en comú.

És amb aquesta finalitat que l'home i la dona cristians s'uneixen pel sagrament del matrimoni –almenys ho hauria de ser-. (És una excel·lent pregunta per fer-se en el "deure d'asseure's", comprovar si vivim un matrimoni autènticament cristià. La nostra primera preocupació és la d'ajudar-nos l'un a l'altre a aconseguir la perfecció cristiana?)

És amb aquest objectiu de recercar junts les exigències d'un cristianisme veritable i integral, i d'ajudar-se mútuament a respondre-hi al més ràpidament possible, que les llars s'uneixen en els Equips de la Mare de Déu. Aquell que no ve amb aquesta orientació vers la perfecció i aquesta voluntat d'ajuda espiritual no tarda pas gaire a sentir-s'hi incòmode, ja que, tot en els equips, suposa i exigeix aquesta orientació i aquesta ajuda mútua.

Fundar un equip, jugar-hi el joc honestament, és la primera manera -i amb quina eficàcia! - de practicar l'ajuda mútua fraternal: un equip que marxi bé és una ajuda inapreciable per a cada un dels seus membres. Però, sobretot, fixeu-vos-en la petita part de la frase: jugar el joc honestament. Fer trampa és traïr els seus companys d'equip.

Hi ha, en l'equip, una segona manera d'ajuda mútua, no pas menys important. En efecte, no n'hi ha prou de recercar junts, amb la finalitat de posar-ho en pràctica, el pensament i la voluntat de Déu que valen per a tothom, cal també ajudar a cadascú a descobrir i complir la voluntat de Déu que li pertoca, dins la línia de la pròpia vocació: aquest home es fa la pregunta d'acceptar el càrrec polític que se li proposa; una llar estèril es pregunta si adoptarà uns infants abandonats; un altra s'exercita en l'oració; una que acaba de perdre un fill està a punt de revoltar-se...

Però és ben evident que aquesta forma d'ajuda mútua exigeix que cada un dels equipiers posseeixi l'esperit del "posar en comú" sobre el qual tan sovint hem reclamat la vostra atenció.

Ja que la llei d'ajuda mútua és en el nostre moviment una peça mestra i ara és, per a la majoria de vosaltres, el començament d'un nou any de vida d'equip, jo us prego amb insistència que us pregunteu tots junts quin lloc ocupa i quina qualitat té l'ajuda mútua en el vostre equip.

Però que cada un dels membres de l'equip es faci un examen de consciència personal. Heus aquí algunes pistes que us poden servir de guia en les reflexions:

Vull veritablement que cada un dels meus companys d'equip descobreixi quina és per a ell la voluntat de Déu i hi respongui amb generositat?

Quan puc ajudar-lo en aquest descobriment i en aquesta resposta li proporciono la meua cooperació amb diligència?

- M'esforço a endevinar les necessitats de cada un i de respondre-hi en la mesura que m'és possible?

- De vegades un petit servei pot tenir grans resultats espirituals: tenir cura dels infants d'aquesta llar amb dificultats, amb el fi de permetre al marit i a la muller de poder sortir junts alguns dies, cosa que mai no han pogut fer després de set anys de casats...

- Què sóc capaç d'oferir a Déu per aquests germans que Déu crida a una vida cristiana més perfecta?

- Tinc la simplicitat de demanar ajuda als altres? Això, per altra banda, és un excel·lent mitjà d'ajudar-los, per tal que ells també tinguin prou coratge per demanar-ne, tot oferint-los ocasió de practicar l'abnegació fraterna. □

Per als cristians, pretendre estimar-se i no ajudar-se mútuament, és més que una mentida, és una impostura.

Henri Caffarel

TEMPS DE MAINADA

Volem que aquest número de Nadal de la nostra Revista ofereixi al nostre jovent –fills, néts, fillols i, en general, tothom qui se senti jove– un espai de reflexió a l'entorn del sentit cristià de l'Advent, el Nadal i l'Epifania. Pensem que la secció TEMPS DE MAINADA pot servir adequadament aquest propòsit. Sovint, tanmateix, caldrà la col·laboració dels grans. Ja hi comptem!

Bon Nadal per tota la família!

(1) UN ÀNGEL ANUNCIA EL NAIXEMENT DE JESÚS

Lectura de l'Evangeli segons Sant Lluc (Lc 1,26-35;38)

L'àngel Gabriel fou enviat per Déu a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, promesa amb un home que es deia Josep, de la casa de David, i la verge es deia Maria. Va entrar, doncs, a casa d'ella i li digué:

- Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.

Ella es va torbar d'aquestes paraules, i pensava què podia significar aquesta salutació. Però l'àngel li digué:

- No tinguis por, Maria, que has trobat gràcia a la presència de Déu; concebràs i tindràs un fill, i li posaràs Jesús. Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, regnarà per sempre a la casa de Jacob, i el seu regne no tindrà fi.

Però Maria digué a l'àngel:

- I com es farà això, si jo no conec home?

L'àngel li va respondre:

- L'Esperit Sant vindrà damunt teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això, el nadó serà sant, serà anomenat Fill de Déu.

Maria digué aleshores:

- Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula.

I l'àngel es va retirar.

Noia del poble, Maria (cançó)

Noia del poble, Maria, d'un poble de vinya i blat,
si tens morena la cara, és del sol, que t'ha colrat.
Déu a vora teu passava, vora el camí et va trobar.
Noia del poble, Maria, mare de l'amor més clar.

Era el temps de primavera, era un temps per estimar;
et va dur vora de l'aigua, als quatre rius et banyà,
et va vestir amb lli i amb seda, d'or i plata et va abillar.
Noia del poble, Maria, Mare de l'amor més clar.

Et donà flor de farina i oli dels oliverars;
fruit de la terra promesa, mel i mató vas tastar.
Com un segell va posar-te al seu cor i en el seu braç.
Noia del poble, Maria, Mare de l'amor més clar.

Ets un badiu, una eixida de la masia del pa,
una font que raja sempre, fins que de set no n'hi haurà.
Brot d'aquella soca antiga d'on la vida va brostar.
Noia del poble, Maria, Mare de l'amor més clar.

Maria de l'esperança, que vetlles gresol en mà,
la llavor duies colgada que l'Esperit va covar.
Déu te guard, noia del poble, que més blanc llesques el pa.
Noia del poble, Maria, Mare de l'amor més clar.

Activitats

(El temps d'Advent)

Llegiu el text de l'Evangeli. Canteu la cançó: de segur que l'heu cantada més d'un cop a la Missa.

Ja sabeu que l'Advent –paraula que ve del llatí i vol dir arribada, en referència a l'arribada de Jesús al món– és el començament de l'any litúrgic i comprèn els quatre diumenges immediatament anteriors al Nadal. Mireu de contestar les següents preguntes, que us ajudaran a refrescar els conceptes sobre l'Advent:

1» Durant l'Advent ens preparem per a:

- 1.1 Celebrar el naixement Jesús.
- 1.2 Celebrar l'arribada d'un nou any.
- 1.3 Celebrar la commemoració del naixement de Jesús i renovar l'esperança en la segona vinguda del Crist, al final dels temps.

2» La litúrgia de la Paraula durant l'Advent gira especialment l'esguard envers tres personatges:

- 2.1 Zacaries, Santa Elisabet i Sant Josep.
- 2.2 Isaïes, Sant Joan Baptista i la Mare de Déu.
- 2.3 Jeremies, Sant Joan Evangelista i Sant Nicolau.

3» El color propi de la litúrgia del temps d'Advent és:

- 3.1 El morat, que ens parla de preparació espiritual, conversió i espera.
- 3.2 El verd, que ens parla d'esperança per la vinguda del Messies i la seva resurrecció salvadora.
- 3.3 El vermell, que ens parla de la sang del martiri, la força de l'Esperit Sant i la virtut de la caritat.

4» Tanmateix, un dels quatre diumenges d'Advent, el celebrant es vesteix de rosa en senyal de relaxació del rigor penitencial:

- 4.1 És el quart diumenge, i ens parla de la immediatesa del Nadal.
- 4.2 És el primer diumenge, i ens parla de l'inici de l'any litúrgic.
- 4.3 És el tercer diumenge, el del Gaudete, en què a ls 35,1-6 hi llegirem: "S'alegraran el desert i la terra àrida; l'estepa, celebrant-ho, florirà..."; i a Mt 11,2-11 "... Feliç aquell qui no em rebutjarà!..."

5» En ple temps d'Advent, el dia 8 de desembre, l'Església fa una important festa mariana, en què celebra:

- 5.1 L'Anunci de l'àngel a Maria i Encarnació del Senyor Jesús.
- 5.2 La Concepció immaculada de Maria.
- 5.3 L'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel.

(2) EL NAIXEMENT DE JESÚS

Lectura de l'Evangelí segons Sant Lluç (Lc 2,1-5)

Per aquells dies sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes un cens de tot l'imperi. Aquest cens va ser anterior al que es féu quan Quirini era governador de Síria. Tothom anava a inscriure's a la seva població d'origen.

També Josep va pujar de Galilea, del poble de Natzaret, a Judea, al poble de David, que es diu Betlem, perquè era de la família i descendència de David. Josep havia d'inscriure's juntament amb Maria, amb qui estava unit per acord matrimonial. Maria esperava un fill. Mentre eren allà se li van complir els dies, i va néixer el seu fill primogènit: ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se.

El poema de Nadal

(Josep M de Sagarra/del Cant IV)

Quan ve Nadal, la cançó del miracle,
amb el pessebre de molsa i arboç,
ens fa pensar en unes ganes molt vives,
ens fa pensar en un desig de debò
de donar coses al Noi de la Mare,
coses que vinguin de dintre del cor,
perquè si és llum i misteri que espanta,
perquè si aguanta la bola del món,
té la carn nua ajaguda a la palla
i té les galtes mullades de plor,
i vol sentir-nos molt més a la vora,
ben apretats al voltant dels pastors,
i vol sentir a la pell les nostres ànimes
com l'alè de la mula i el bou!

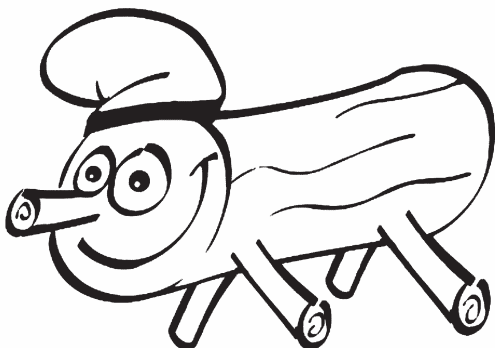
Nadal

(Joan Salvat-Papasseit)

Sento el fred de la nit i la simbomba fosca.
Així el grup d'homes joves que ara passa cantant.
Sento el carro dels apís que l'empedrat recolza
i els altres qui l'avenen, tots d'adreça al mercat.

Els de casa, a la cuina, prop del braser que crema,
amb el gas tot encès han enllestit el gall.
Ara esguardo la lluna, que m'apar lluna plena;
i ells recullen les plomes, i ja enyoren demà.

Demà posats a taula oblidarem els pobres
-i tan pobres com som. Jesús ja serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos, arrencarà a plorar.

Activitats: meditació

(El sentit del Nadal)

Llegiu el text de l'Evangelí; llegiu també els versos d'en Josep M de Sagarra i d'en Joan Salvat-Papasseit: comenteu-ho tot plegat a casa, amb els pares.

Reflexioneu sobre el sentit pregon del Nadal, més enllà de festes i regals; rumieu si ja parem prou atenció a les necessitats dels qui ens envolten; penseu si ja fem tot el que podem, o si encara pot fer-s'hi alguna cosa més.

Activitats: qüestionari

(El Nadal, temps de tradicions)

Mireu de contestar les següents preguntes:

- 1» Per Nadal hi ha un tronc bo que no crema a la foguera. Com en diem, d'aquest tronc?
 - 1.1 Arbre de Nadal.
 - 1.2 Tió de Nadal.
 - 1.3 Vara de Jesè.
- 2» Durant l'any, i ben especialment durant les setmanes prèvies al Nadal, els grans de casa -pares, avis, padrins- el peixen a base de bé, donant-li:
 - 2.1 Pollastre amb prunes.
 - 2.2 Torrons i vi bo.
 - 2.3 Garrofes, pomes, alguna taronja i aigua per beure.
- 3» El dia de Nadal, els nois i les noies de casa li claven una bona llisada que no li fa cap mal. Amb què el piquen?
 - 3.1 Amb un bastó.
 - 3.2 Amb una barra de ferro.
 - 3.3 Amb un escuradents.
- 4» Si els grans han tingut cura d'atipar-lo i la mainada el pica ben fort i l'estimula cantant-li una cançó, aleshores el tronc bo...:
 - 4.1 S'hi torna, molt enrabiad.
 - 4.2 Fa música.
 - 4.3 Raja -o caga- llaminadures i d'altres regals.
- 5» Hi ha diferents cançons que el jovent pot cantar mentre pica de valent el tronc bo. Però no s'hi val qualsevol cançó. De les tres següents, Sabríeu dir quina?:
 - 5.1 Caga, tió!
 - 5.2 Oh, Arbre Sant!
 - 5.3 L'estaca.

Activitats: manualitats

(Completa el dibuix, coloreix-lo i pensa)

Completa la figura d'aquest tronc bo, amb els regals que t'agradaria que et deixés, tant per a tu, com per a la teva família i altres persones, especialment les que et sembli que en tenen més necessitat. Posa-hi els noms dels destinataris dels obsequis. PREGA PER TOTS ELLS!!! Coloreix-ho tot plegat.

(3) L'ADORACIÓ DELS PASTORS

Lectura de l'Evangeli segons Sant Lluc (Lc 2,6-20)

A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. Un àngel del Senyor se'ls va aparèixer, i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué:

- No tingueu por: Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.

I de sobte s'uní a l'àngel un estol dels exèrcits celestials que lloava Déu cantant:

- Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima.

Quan els àngels els deixaren i se'n tornaren cap al cel, els pastors deien entre ells:

- Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber.

Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep amb el nen posat a la menjadora. En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant. Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors. Maria guardava tot allò en el seu cor i ho meditava. Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit: tot ho van trobar tal com els ho havien anunciat.

L'àngel i els pastors (nadala)

Pastorets de la muntanya,
que viviu amb gran recel, amb gran recel,
desperteu, veniu de pressa, que n'és nat el rei del cel. (bis)

Cap a migdia, canta i refila,
toca Pasqual, repica el timbal, repica el timbal, rampata-
plam! rampataplam!
Que són festes d'alegria, Pasqües santes de Nadal. (bis)

Que és aquest soroll que sento,
a aquesta hora en el corral, en el corral?
Espereu, que si jo baixo, sabreu qui és en Pasqual! (bis)

Cap a migdia, canta i refila...

Ai, Pasqual, no t'hi enfadis,
que sóc un àngel del cel, àngel del cel,
que aquí vinc a anunciar-vos que ja és nat el rei del cel. (bis)

Cap a migdia, canta i refila...

Activitats

(El Nadal)

Llegiu el text de l'Evangeli. Canteu la nadala: de segur que l'heu cantada més d'un cop a la Missa, o davant del pessebre de casa.

Ja sabeu que el Nadal –que vol dir naixement– se celebra el dia 25 de desembre i commemora la nativitat de Nostre Senyor en un pessebre o menjadora; la festa és tan grossa que s'allarga durant quinze dies. A les esglésies, a les cases, i en bon nombre d'espais públics s'hi construeixen pessebres per rememorar el naixement de Jesús. Mireu de contestar les següents preguntes, que us ajudaran a refrescar els conceptes sobre el pessebre:

- 1» **Es té constància que ja en el segle II, a Roma, en alguna catacumba cristiana, s'hi feien representacions de la Mare de Déu sostenint el Nen Jesús. La més antiga d'aitals representacions se situa a la catacumba de:**

- 1.1 Sant Calixte, vora la Via Àpia.
1.2 Domitila, a prop també de la Via Àpia.
1.3 Priscil·la, a la Via Salaria.

- 2» **A Catalunya, la primera representació del naixement de la qual en tenim notícia, és a:**

- 2.1 La catedral de Barcelona, a la primeria del segle IV.
2.2 La catedral de Lleida, durant el segle VII.
2.3 El monestir de Ripoll, el segle X.

- 3» **Al segle XIII, es crea el primer pessebre pròpiament dit, com a representació del naixement al voltant d'una menjadora de bestiar. Devem tan genial iniciativa a:**

- 3.1 Sant Antoni de Pàdua (Lisboa, 1195 – Pàdua, 1231).
3.2 Sant Francesc d'Assís (Assís, 1162 – 1226), que pel Nadal de l'any 1223 creà el seu pessebre a Greccio.
3.3 Sant Pere Nolasc (Barcelona, 1180 – València, 1256).

- 4» **L'Església animà a la construcció d'una representació del naixement en alguna part de la casa, coincidint amb la celebració del Nadal, en l'ocasió del Concili de:**

- 4.1 Trento (1545 – 1563), convocat pel papa Pau III com a resposta a la Reforma Protestant i per tal d'aclarir diferents punts doctrinals.
4.2 Viena (1311 – 1312), convocat pel papa Climent V amb l'objectiu principal de dissoldre l'orde dels templers.
4.3 Vaticà II (1962 – 1965), convocat pel papa Joan XXIII, amb la triple finalitat de promoure el desenvolupament de la fe, assolir una renovació moral de la vida cristiana i adaptar la disciplina eclesial als nous temps.

- 5» **Els pessebres entren amb força a les llars catalanes en el tombant dels segles XVII i XVIII, com una tradició procedent de Nàpols. Alguns artistes excel·leixen en la construcció de figures, com Salzillo, Vallmitjana, Amedeu, Josep Esteve Bonet o Josep Ginés. El pessebrisme ha arrelat amb gran força a Catalunya, que avui en dia té més de cinquanta associacions de pessebristes escampades arreu del país. Als pessebres catalans, hi ha una figura ben genuïna, que és la de:**

- 5.1 La dona portant una gerra d'aigua damunt del cap.
5.2 El gall estarrufat.
5.3 El caganer.

(4) VISITA D'UNS SAVIS

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu (Mt 2,1-12)

Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven:

- On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo.

Quan el rei Herodes ho va saber, es va inquietar, i amb ell tot Jerusalem. Herodes va convocar tots els grans sacerdots i els mestres de la Llei que hi havia entre el poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. Ells li respongueren:

- A Betlem de Judea. Així ho ha escrit el profeta: "I tu Betlem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita de les principals viles de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble."

Llavors Herodes cridà en secret els savis, va demanar-los el moment exacte en què se'ls havia aparegut l'estrella i els encaminà a Betlem dient-los:

- Aneu i informeu-vos amb exactitud d'aquest infant i, quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber, perquè jo també pugui anar a adorar-lo.

Després de sentir aquestes paraules del rei, es posaren en camí. Llavors l'estrella que havien vist sortir començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. L'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa. Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra. I, advertits en somnis que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país per un altre camí.

Adoració dels Sants Reis

(del Roser de tot l'any, de mossèn Jacint Verdaguer)

Sortint, oh Eucaristia,
dels teus solells,
davant de l'Establia
vaig trobar els tres Reis:

- Quina sort és la vostra
d'haver trobat
el qui l'Estrella us mostra,
Déu increat!

- També et guia una estrella
damunt son bres;
la nostra sort és bella,
la teva, més:

- Avui tots abraçarem
l'infant Jesús,
nosaltres l'adorarem,
tu te l'endús.

Activitats

(L'Epifania del Senyor)

Llegiu el text de l'Evangeli; llegiu també els versos de mossèn Cinto: comenteu-ho tot plegat a casa, amb els pares. Ja sabeu que l'Epifania –paraula que ve del grec i vol dir manifestació, en referència a la manifestació de Jesús als homes de totes les races i cultures– se celebra el dotzè dia després de Nadal, concretament el dia 6 de gener. Mireu de contestar les següents preguntes, que us ajudaran a refrescar els conceptes sobre l'Epifania:

- 1» Llegiu altre cop el passatge evangèlic, aquesta vegada ben a poc a poc. Fixeu-vos que no hi posa el nom ni la raça dels reis o savis d'Orient: és la tradició que ens diu que es deien Melcior (el rei blanc), Gaspar (el rei ros) i Baltasar (el rei negre). En canvi, l'Evangeli sí que ens diu quins presents van fer a l'infant Jesús: or, encens i mirra; ara bé, cadascun d'aquests tres presents, té un sentit ben precís: mireu d'esbrinar-ho!
- 2» Els reis van tornar-se'n al seu país sense informar Herodes d'on era Jesús. Cerqueu a Mt 2,16 el que va fer aleshores el rei Herodes:
 - 2.1 Va girar full i va oblidar-se completament de la qüestió.
 - 2.2 Va demanar als grans sacerdots i als mestres de la Llei que l'ajudessin a trobar-lo i el va anar a adorar.
 - 2.3 Es va enfurismar i va fer matar tots els infants de Betlem de menys de dos anys.
- 3» Mentrestant, què se'n féu de Jesús, Maria i Josep? Cerqueu-ho a Mt 2,13-15:
 - 3.1 Encara van estar-se a Betlem uns quants anys més.
 - 3.2 Van fugir ràpidament cap a Egipte i van romandre-hi fins a la mort d'Herodes.
 - 3.3 Van fer cap a Natzaret.
- 4» Segons la tradició, els reis d'Orient estan enterrats a:
 - 4.1 La Catedral de Colònia, a Alemanya.
 - 4.2 La Basílica de Sant Pere, al Vaticà.
 - 4.3 La Catedral de Tarragona.
- 5» La imatge que acompanyem és d'un petit retaule d'oratori privat, datat de l'any 1450 i que des del segle XIX es troba al Museu Episcopal de Vic. És d'estil gòtic flamenc i conté tres escenes de la vida de Jesús: l'Anunciació de l'àngel a Maria, l'Adoració dels Mags i la Crucifixió del Senyor. Se l'anomena comunament Retaule de l'Epifania i se n'atribueix l'autoria a:
 - 5.1 Bernat Martorell (Sant Celoni, 1390 – Barcelona, 1452).
 - 5.2 Jaume Huguet (Valls, 1412 – Barcelona, 1492).
 - 5.3 Lluís Dalmau (València, ? – Barcelona, 1460?)

LA BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE BARCELONA

Enguany, els Equips de la Mare de Déu celebrem el 60 aniversari de la nostra arribada a Catalunya i el 40 aniversari de la nostra arribada a Menorca: aquesta vegada ens toca fer-la ben grossa!

Prou que la farem, de grossa, celebrant-ho tots plegats a recer de les torres de la Sagrada Família, a Barcelona, el dissabte dia 10 de maig de 2014, en el marc d'una Trobada General.

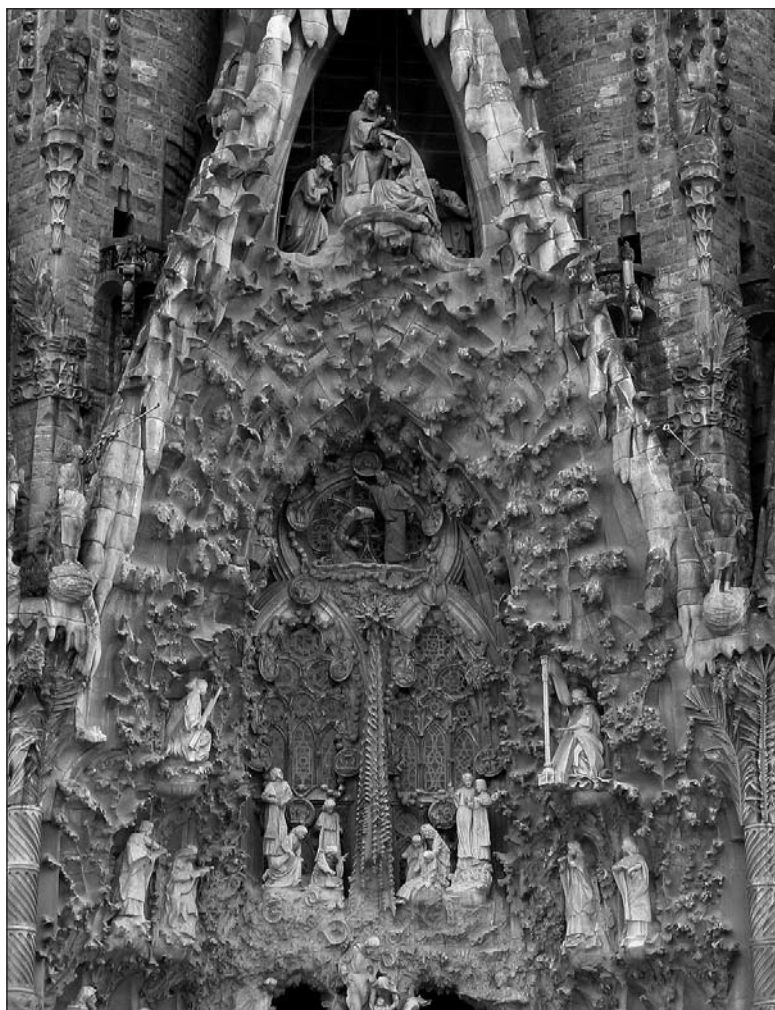
De tot això, ja ens vagarà d'anar-ne parlant i d'anar-ho paladejant. Ara, però, ens agradaria girar els ulls devers el temple on hi farem la celebració.

La basílica, dels seus orígens fins avui, quan ja se n'encara la fi de les obres

La Basílica Expiatòria de la Sagrada Família de Barcelona va ser consagrada pel Sant Pare Benet XVI el diumenge 7 de novembre de 2010, en una visita memorable, esdevenint d'aquesta manera la novena basílica de la ciutat, juntament amb les de la Catedral, Sants Just i Pastor, Santa Maria del Mar, Mare de Déu de la Mercè, Santa Maria del Pi, Sant Josep Oriol, la Immaculada Concepció i el Sagrat Cor del Tibidabo.

El temple expiatori de la Sagrada Família és de bon veres singular. Ja neix en un moment històric: certament, el dia de Sant Josep de l'any 1882 el bisbe Urquinaona hi posava la primera pedra. Justament dos anys abans, el 1880, el mateix bisbe havia organitzat les festes del mil·lenari de Montserrat; i el 1881, havia obtingut del Sant Pare Lleó XIII, la butlla amb què es proclamava oficialment la Mare de Déu de Montserrat patrona de totes les diòcesis amb seu a Catalunya.

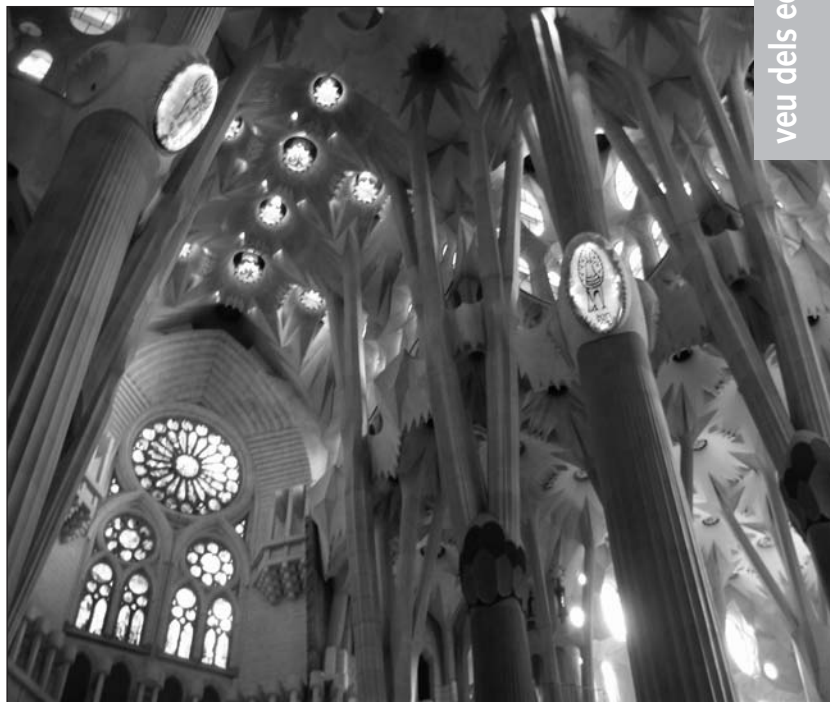
Com també és especial el mòbil que n'impulsà la construcció. Efectivament, el santcugatenc Josep Maria Bocabella i Verdaguer, fundador l'any 1866 de l'Associació de Devots de Sant Josep, que arribà a tenir sis-cents mil associats, adquirí l'any 1881 a l'Eixample un solar per edificar-hi un temple expiatori dedicat a Jesús, Maria i Josep: subratllem que el Concili Vaticà I havia proclamat Sant Josep patró de l'església universal i que el nostre país, immers com es trobava en les disputes entre clericals i anticlericals, vivia tanmateix un moment de gran devoció josefina. Remarquem també que el solar adquirit per en Bocabella era al terme municipal de Sant Martí de Provençals en un punt volgutament equidistant dels ajuntaments de Sants i de Sant Andreu de Palomar, i alhora equidistant del mar i de la muntanya: es trobava, i es troba doncs, al bell mig del Pla de Barcelona.

Però tan important com la devoció per la Sagrada Família, és el fet que el solar fou pagat amb almoines i que el temple ha estat sufragat, sempre, amb òbols privats, en forma d'almoina, donatiu, llegat o simplement entrada turística, però mai amb diners públics. Això en subratlla, precisament, el caràcter d'expiatori. Cal dir que pel seu esperit fundacional, el temple barceloní s'arreglera amb el temple expiatori del Sacré Coeur de Montmartre, a París, iniciat justament cinc anys abans i sufragat amb donatius arreglegats per totes les parròquies de França.

La construcció del temple s'ha dilatat en el temps, tant per raó de l'ambició dels seus impulsors com de la complexitat tècnica del projecte gaudinià, però també dels condicionants financers i de contratemps històrics com la Setmana Tràgica (1909), la Guerra (1936-1939) o la Postguerra (1939-1952), amb el seu abandó i menyspreu.

Avui, però, la construcció avança a bon ritme. Els seus prop de 4 milions de visitants anuals –la Basílica de la Sagrada Família és un dels monuments més visitats d'Europa– garanteixen un flux financer sostingut que ha permès al patronat i a l'actual arquitecte en cap, senyor Jordi Faulí, programar-ne la finalització per a l'any 2026, coincidint amb el centenari de la mort d'Antoni Gaudí, moment per cert en què podria produir-se'n la beatificació. Hauran estat 144 anys (1882-2026) de treballs, més i tot que els 120 anys (1506-1626) que van caldre per aixecar l'actual Basílica de Sant Pere del Vaticà!

El temple de la Sagrada Família, la gran icona d'Antoni Gaudí

No és de cap manera exagerat qualificar la Sagrada Família com la icona per excel·lència d'un artista sant com fou sens dubte l'arquitecte reusenc Antoni Gaudí i Cornet (1852-1926). Les icones són obres d'art sacre creades per artistes que no cerquen cap més compensació que la satisfacció de servir el

«El solar fou pagat amb almoines i que el temple ha estat sufragat, sempre, amb òbols privats, en forma d'almoina, donatiu, llegat o simplement entrada turística, però mai amb diners públics».

Senyor i que puen permanentment la inspiració en la pregària i el dejuni: aquesta fou precisament la relació que s'establí des del primer moment entre el servent de Déu Antoni Gaudí, i la seva obra de la Sagrada Família.

LA BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE BARCELONA

Cal precisar que Gaudí es féu càrrec del projecte i les obres del temple l'any 1884, quan les desavinences entre Bocabella i el primer responsable de la Sagrada Família, l'arquitecte diocesà en Francesc de Paula del Villar, conduïren a la substitució del senyor Villar pel jove Antoni Gaudí.

Gaudí és el màxim exponent del modernisme. Després de cursar el batxillerat a l'Escola Pia de Reus, es traslladà a Barcelona per seguir-hi estudis d'arquitectura a l'Escola de la Llotja i a l'Escola Provincial d'Arquitectura. Entre els seus mestres, cal destacar arquitectes de l'envergadura d'Elies Rogent, que no sabia si qualificar Gaudí de geni o de boig; Josep Fontserè; Leandre Serrallach; Francesc del Villar, l'arquitecte diocesà, amb qui col·laborà en la construcció de l'absis i el cambril de Montserrat i que succeí com a director de les obres de la Sagrada Família; i Joan Martorell, que fou qui el proposà a Bocabella perquè se'n fes càrrec.

«No és de cap manera exagerat qualificar la Sagrada Família com la icona per excel·lència d'un artista sant com fou sens dubte l'arquitecte reusenc Antoni Gaudí i Cornet (1852-1926)».

Antoni Gaudí estava impressionat pel monestir de Poblet, que conegué en la seva devastació de la segona meitat del segle XIX i que somniava refet, i era un enamorat de la muntanya de Montserrat, on es retirà en alguna ocasió a fer-hi vida contemplativa amb l'ermità fra Higiní. Estudià a consciència Viollet-le-Duc i admirava profundament Ramon Llull, Milà i Fontanals, mossèn Cinto Verdaguer i el pare Claret. Entre els seus protectors, podem destacar els bisbes Grau, d'Astorga, Torras i Bages, de Vic, i Josep Morgadas i Salvador Casañas, de Barcelona; i els empresaris Eusebi Güell i Antoni i Claudi López. Entre els seus amics, en destacàriem l'Eduard Toda, en Cèsar Martinell, en Josep Puig i Cadafalch, en Domènec Sugranyes i el rector de Sant Felip Neri, mossèn Gil Parés.

Gaudí era un home d'una irreductible dignitat que, a Catalunya, només enraonava en català, actitud que li valgué algun arrest amb multa inclosa per negar-se a parlar en castellà amb la policia. Gaudí era un enamorat de Catalunya, de qui deia que un poble no es pot matar; i afirmava que construir el temple de la Sagrada Família era la seva manera de contribuir a la construcció d'un país: "Jo treballo per Catalunya dintre del meu camp apropiat, alçant el temple, ja que el temple és el més digne de representar un poble". Com l'home de la Renaixença que era, Gaudí considerava el cristianisme com un element fundacional i distintiu de la nostra nació.

Antoni Gaudí signà obres importantíssimes, com ara el palau Güell, la casa Calvet, la casa Vicens, la casa Milà (altrament anomenada La Pedrera), la torre Bellesguard, el col·legi de Santa Teresa al carrer Ganduxer, el parc Güell, la casa Batlló, la cripta de la Colònia Güell o la reforma de la catedral de Mallorca, entre moltes d'altres a casa nostra. També, lluny de casa, projectà i construí El Capricho, a Comillas, el palau episcopal d'Astorga o la Casa de los Botines, a Lleó.

Però la seva obra més emblemàtica, aquella a la que s'hi lliurà literalment amb cos i ànima, fou el temple de la Sagrada Família, que Gaudí, en la seva genialitat,

concebé com una catequesi de portes enfora, girant com un mitjó la idea convencional que les escultures, les imatges, els retaules, els ensenyaments s'han de trobar prioritàriament a l'interior, per ajudar el creient en la seva pregària. A la Sagrada Família, no: la catequesi és en gran mesura a l'exterior, la catequesi és el mateix temple, que amb les seves formes, imatges i solucions, s'ofereix al món com una lliçó de teologia. A l'interior, enmig d'un bosc de columnes arbòries, el creient hi troba la llum, que és el cel.

Molt encertadament, mossèn Armand Puig i Tàrrach, en el seu magnífic llibre *La Sagrada Família segons Gaudí*. Comprendre un símbol, que recomanem encariadament, planteja que la de la Sagrada Família és una arquitectura que s'inspira en la revelació divina, el primer mode de la qual és la natura, i el segon, l'Escriptura. Certament, Gaudí estudia a fons i copia les solucions estructurals de la natura en la seva obra, que ell mateix qualifica de gòtica sense arcbotants. Gaudí considera la geometria l'interpret de la natura, que és obra de Déu; a més, Gaudí té molta cura de les proporcions, que identifica amb la bellesa.

Gaudí fou un arquitecte genial i un gran coneixedor de les Sagrades Escriptures, que concebé el temple de la Sagrada Família com una síntesi arquitectònica del misteri cristià. No debades el nunci Francesco Ragonesi, en visitar la Sagrada Família l'any 1915 qualificà Gaudí com el Dant de l'arquitectura cristiana.

Les disset torres del temple, totes ben proporcionades d'acord amb la importància dels personatges que respectivament simbolitzen, corresponen als dotze apòstols, disposats en tres grups de quatre a les façanes del Naixement, la Passió i la Glòria; els quatre evangelistes, flanquejant la torre de Jesucrist, que escorten mentre propaguen als quatre vents la seva Paraula; la Mare de Déu, damunt l'absis, darrera de Jesucrist, com si ens l'oferís mentre mira de restar discretament eclipsada al seu darrere; i, finalment, la més alta, la torre-cimbori central, la de Jesucrist, que coronada amb la creu gaudiniana de tres dimensions i amb els seus impressionants prop de 180 metres d'alçada, no pot excel·lir tanmateix l'alçada de la muntanya de Montjuïc, perquè la muntanya l'ha feta Déu i el temple l'hem fet els homes.

Totes les torres són torres-cimbori, llevat de sis, que són torres-campanar: concretament les dues torres centrals de cadascuna de les tres façanes: a la façana del Naixement, les dels sants Simó i Judes Tadeu; a la façana de la Passió, les dels sants Tomàs i Bartomeu; i a la façana de la Glòria, les dels sants Pere i Pau.

Les torres estan rematades, al cim, per la Creu (la de Jesucrist), els quatre Vivents (les dels evangelistes), l'Estrella de dotze puntes (la de Santa Maria) i les Mitres episcopals (les dels dotze apòstols).

La bibliografia publicada a propòsit del temple de la Sagrada Família i de l'arquitecte Antoni Gaudí, és inacabable. És fora del nostre abast, certament, resumir-la en un article com aquest. En tindríem prou de pensar que hem contribuït a despertar-vos el cuquet perquè us animeu a llegir-ne força i a cercar de descobrir-ne cada dia més coses. I de restar convençuts que el dia 10 de maig de 2014 podrem abraçar-nos tots en l'ocasió de la Trobada General que hi celebrarem. Fins aleshores! □

L'ESTIL DEL PAPA FRANCESC

Com alguns sabeu, el nostre equip té un ritme un poc peculiar: el fet de que un servidor, el consiliari del Tortosa 7, visqui des de fa 5 anys Roma i hi treballi, des d'en fa un, a la Congregació per la Doctrina de la Fe, provoca que hàgim de ser un poc "creatiu" per fer front al gran inconvenient de la distància. Així, hem necessitat recórrer a les videoconferències per poder complir amb la periodicitat necessària per a les nostres reunions. Potser el primer consiliari equipier "virtual"!

Però també hem gaudit d'algun altre avantatge. En aquest sentit, per a mi ha estat sempre un gran goig poder compartir amb les parelles del meu equip el que anava vivint a Roma de primera mà, especialment des de la dimissió del Papa Benet i l'arribada al solí pontifici del Papa Francesc.

Algun periodista ha dit que aquest Papa és molt "peculiar": vosaltres en coneixeu algun que s'assembli a un altre? Altres, diuen que és "popular" o fins i tot "populista". Altres que és un Papa "revolucionari", obviament que un cristià és i serà sempre un desinstal·lat, un peregrí, un nòmada cap a la verdadera pàtria. Si m'ho permeteu, potser ell ens podria dir, parafrasejant el Senyor: "I vosaltres, qui dieu que sóc jo?".

El cert és que tots som irrepetibles, únics als ulls de Déu... també el Papa. Ell ens està descobrint el pastor que és, forjat durant llargs anys de viure a les perifèries del seu estimat Buenos Aires. Amb el Papa hem descobert que la "perifèria" no és només un concepte geogràfic, sinó existencial, ja que fa referència als exclosos dels tres grans paradigmes de l'èxit contemporani: els diners, la salut i la bellesa.

Aquest tenir present als qui són a la frontera per amor a Crist, és molt propi de la seva formació jesuítica. Per això no ens estranya que aquest Papa apel·li constantment a la missió. Insisteix una i una altra vegada que no ens podem quedar tancats a casa, que no podem caure en la auto-referencialitat o que no podem fer de la nostra Església una ONG més. Els seus gestos parlen de "nova evangelització": amb ell estem descobrint que aquesta és una nova actitud que neix de viure profundament units a Crist. A la missa de les 7 del matí, a Santa Marta, incideix una i altra vegada en la necessària conversió personal de cor al Senyor, amb actitud de receptors i donadors de misericòrdia; ens demana ser responsables del nostre món, de tot el creat; fa una crida constant al diàleg sincer que fugi del judici fàcil, hipòcrita i mesquí; ens parla de la creativitat pròpia dels qui són i es saben lliures o de recuperar els gestos senzills del dia a dia que humanitzen i fan agradable la convivència.

Com algun analista ha dit recentment, més que un Papa de "lliçons" magistrals, és un Papa de "relats", de "conversa" fraterna i amiga. Cada dia s'estan rebent al Vaticà una mitjana de mil cartes personals per al Papa, i tantes altres peticions per saludar-lo al besamans de l'Audiència del dimecres. Voleu una confidència? Doncs amb els centenars de gent que ell saluda cada dia, impressiona que sempre que t'apropes... et mira als ulls i et parla en calma, fent-te sentir que no duu pressa, que per ell ets important.

És un vertader fill de Sant Ignasi, però... també és un Papa de cor franciscà. Recentment elegit i havent-se reunit amb els periodistes que havien cobert la informació del Conclave, allí els va explicar el motiu de la tria del nom de Francesc. Quan el cardenal Humes li va dir allò de

«Tots som irrepetibles,
únics als ulls de Déu...
també el Papa.

“no t'oblidis dels pobres”, estava assumint un programa de pontificat. I ho va subratllar als periodistes: “com m'agrada una església pobre per als pobres”.

Per això, no ens ha sorprès tant que el Dijous Sant renunciés al marc magnífic de la Basílica de Sant Pere i al compromís de donar aquell dia la comunió als membres del cos diplomàtic, per anar a una de les presons juvenils de Roma i fer allí el ritus del rentament dels peus. O que volgués que els primers viatges fora del Vaticà fossin a llocs d'exclusió social, a mode de denúncia profètica: a Lampedusa, petita illa convertida en un gran centre d'internament dels sense-papers arribats en pastera que cap estat europeu accepta, o a Sardenya, una illa gran amb el també gran drama dels aturats d'una certa edat sense cap perspectiva de poder treballar mai més. Més enllà de l'anècdota fàcil, com el fet de voler viure amb altres mossens, o la renúncia als grans vehicles propis del que també és cap d'un Estat, o la preferència manifesta pels ornaments litúrgics senzills i austers de la reforma litúrgica del Vaticà II, veiem en ell aquell que ens parla de la frescor de l'Evangeli.

En el fons, diria que el gran repte que tenim al davant serà el de comprendre l'estil d'aquest Papa sense perjudicar-lo. Al respecte, voldria subratllar un fet que considero de gran transcendència. Aquest 5 de novembre, S.E. Mons. Lorenzo Baldisseri, Secretari General del Sínode de Bisbes, va presentar el document preparatori de la III Assemblea General Extraordinària del Sínode de Bisbes, que tindrà lloc del 5 al 10 d'octubre del 2014. Mons. Baldisseri va explicar que el Sant Pare volia una “renovació metodològica”, en el sentit que el procés de consulta als bisbes de tot el món no seria efectiu si aquests, “de forma capil·lar”, no difonien el document preparatori a tots els arxiprestats i parròquies, amb els darrers dies del gener del 2014 com a data de termini. És a dir, que el Papa vol que el Sínode de Bisbes sigui... realment sinodal. És a dir, un òrgan de govern on tot el poble de Déu, juntament amb els seus pastors, ofereix la seva contribució per tal que la decisió que hauran de prendre finalment els pastors s'hagi atès al que l'Esperit diu a tota l'Església. L'artèria aorta és molt important, però també les més petites venes capil·lars que fan arribar la sang per tot el cos. Aquest mètode de treball no té res a veure amb un “plebiscit” o una consulta “assembleària”! Però tampoc podem silenciar el que tan clarament ens ha estat proposat cum Petro et sub Petro.

En concret, què ens implica, això, a nosaltres? Penso que com a membres d'un Moviment tan vinculat a l'espiritualitat matrimonial i familiar, aquests dies deuríem fer un particular esforç per llegir i treballar aquest document dedicat a la família al nostre respectiu Equip i presentar les nostres conclusions al Bisbe respectiu. Segurament, serà una activitat que ens ajudarà a apropar-nos al que ja coneixem com nou “estil del Papa Francesc”. □

Mn. Jordi Bertomeu
Consiliari Tortosa-7

«EL PAPA FRANCESC»

CONVERSES AMB JORGE BERGOGLIO

Per Sergio Rubin i Francesca Ambrogetti.

Traducció: Laura Paredes i Marc Barrobés. Edicions B. S. A. 2013

Aquest llibre està basat amb diferents converses que aquests dos periodistes van fer el 2009 al que llavors era arquebisbe de Buenos Aires, i cardenal primat de l'Argentina.

Bergoglio és descendent, per la banda paterna i materna, d'emigrants italians, gent molt religiosa i lligada a les tradicions de la seva terra d'origen, cosa que no els impedí sentir-se plenament i completament argentins, com s'hi sent el Sant Pare Francesc. En les reserves respostes, explica aquesta part de la seva història, com va sentir la crida a la vocació sacerdotal, com als 21 anys va ser ordenat sacerdot jesuïta i com va anar treballant i involucrar-se en la pastoral del seu país. No amaga els anys difícils de la dictadura militar -se l'ha arribat a acusar que es va inhibir davant del que passava en el seu país, cosa que ell nega. Parla de la seva experiència en l'oració, la situació actual del seu país, el paper de l'Església, sense eludir temes com el celibat o els escàndols sexuals.

Però millor que transcrivim algun fragment de les seves respostes a temes diversos que li van ser proposats.

Treball:

«L'Església sempre ha assenyalat que la clau de la qüestió social és el treball. L'home treballador n'és el centre. Avui dia, en molts casos, no és així. Se'l fa fora fàcilment si no rendeix el previst. A les últimes dècades, l'Església ha denunciat una deshumanització del treball. No oblidem que una de les causes principals del suïcidi és el fracàs laboral en el marc d'una competència ferotge. Per això no s'ha de mirar el treball solament des de l'aspecte funcional. El més important no és el guany, ni el capital. L'home no és per al treball sinó que el treball és per a l'home.»

Oració:

«La trobada amb Déu ha d'anar sorgint de l'interior d'un mateix. He d'entrar en presència de Déu, i ajudat per la seva Paraula, anar progressant en allò que Ell vulgui. El que hi ha en el fons de tot això és la qüestió de l'oració, que és un dels punts que, al meu entendre, cal abordar amb més valentia.»

Paciència:

«De vegades la vida ens porta no a «fer», sinó a «patir», i suportem les nostres limitacions i les dels altres. Transitar per la paciència és fer-se càrrec del pas del temps. Transitar per la paciència és deixar que el temps reguli i modeli la nostra vida. És acceptar que la vida és això, un aprenentatge continu. La paciència cristiana no és quietista ni passiva. És la paciència de sant Pau, que implica suportar, carregar-se la història a les espatlles.»

Pastor:

«La temptació en què podem caure els clergues és ser administradors i no pastors. Una vegada, un

sacerdot molt savi em deia que ens trobem davant d'una situació totalment oposada a la que planteja la paràbola del pastor, que tenia noranta-nou ovelles al corral i va anat a buscar la que havia perdut: en tenim una al corral i noranta-nou fora que no anem a buscar.»

Amor:

«L'amor és la cosa que més ens apropa a Déu. El perdó ens hi fa semblants pel fet que és un acte d'amor.»

Crec:

«Vull creure en Déu Pare, que m'estima com a un fill, i en Jesús, el Senyor, que va infondre el seu Esperit en la meua vida per fer-me somriure i portar-me així al regne etern de la vida.

Crec que els altres són bons i els he d'estimar sense temor, i sense trair-los mai per buscar seguretat per a mi.

Crec en la vida religiosa.

Crec que vull estimar molt.

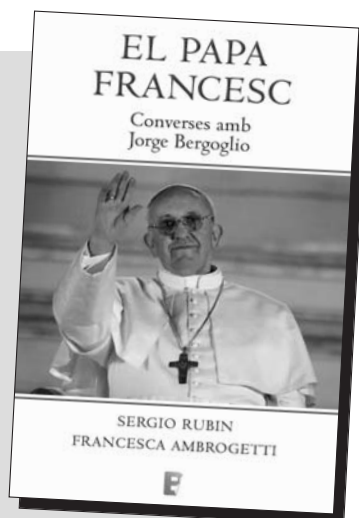
Crec en la mort quotidiana, ardent, de la qual fujo, però que em somriure convidant-me a acceptar-la.

Crec en la paciència de Déu, acollidora, bona com un nit d'estiu.

Crec en Maria, la meua mare, que m'estima i no em deixarà mai sol.

I espero la sorpresa de cada dia en la qual es manifestarà l'amor, la força, la traïció i el pecat, que m'acompanyarà fins a la trobada definitiva amb aquest rostre meravellós que no sé com és, que defujo continuament, però que vull conèixer i estimar. Amén.»

Carme Meix

Queda't amb nosaltres

.....

Fa fred; un fred blanc que entela els vidres i ens acuita a buscar recer.

A casa hem encès la llar de foc, així provem de deixar fora el fred, i ens arriba de la cuina l'olor de rostit. Avui és Nadal i, com cada any, ens apleguem tots a casa els avis. La taula és llarga i és taula de festa: estovalles de fil, la vaixella del diumenge. I tot és soroll i xivarri: sona la música, cançons de Nadal, i els crits dels més petits que corren per la casa. I l'àvia, que somriu en mirar-nos, omplint de sentit la nostra trobada.

Quan seiem a taula, en mig de tot aquell aldarull, truquen a la porta.

-Qui deu ser ara!

-Va, que tenim gana!

-Que algú obri la porta...!

És el Ion; fa poc que viu al poble i no coneix encara les nostres festes. Palplantat davant la porta, mig espantat pels nostres crits, ens observa. Porta uns papers a les mans, però amb tant d'enrenou....

-Ei! Cal·leu un moment!

S'ha fet un profund silenci que ens deixa sentir la cançó del Pessebre.

Quan s'acabarà

tan llarg caminar

per terres estranyes

Tots callem. El Ion ens mira, insegur, sense entendre'ns.

Tot d'un plegat, l'àvia l'agafa de les mans, l'acompanya a dins i tanca la porta. Tots ens movem; posem un plat més a la taula, taula de festa, d'estovalles de fil amb la vaixella dels diumenges. I, avui també, d'acolliment i d'escalf.

De mica en mica retornen les paraules; més serenes, més pausades. Anem trobant un gest nou per entendre'ns i el somriure tímid del Ion ens dóna les gràcies. I en els seus ulls blaus trobem la certesa que l'Infant és nat. □

Lourdes Gabarrón

MARE DE DÉU DE LA PINEDA DE VILA-SECA

*T'estimem. I qui viuria
sense el teu esguard palès?
Ni el camp nostre floriria
ni la mar fóra mai pia,
i el poble buit, sense res.*

Ramon Muntanyola

L'Ermita està situada en un dels llocs més privilegiats de l'entorn: prop de la platja de la Pineda i a uns 2 quilometres escassos del nucli urbà de Vila-seca de Solcina (Tarragonès). La primitiva ermita sembla que fou bastida en el segle XII però els primers documents que en donen fe pertanyen al segle XIV.

Diu la tradició que la imatge de la Mare de Déu la va trobar, amagada entre les branques d'un pi, un pastor que guardava el ramat. EL pastor, content amb la troballa, se la va endur cap a casa seva. Però l'endemà la imatge havia desaparegut. Amoïnat, pensant potser que la hi havia prè, el pastor se'n torna al lloc on l'havia trobat. I allí, en mig de la pineda que li dona nom, la va retrobar. Entenent que era la voluntat de la Mare de Déu no abandonar aquell indret, es va començar a construir el santuari.

A l'inici de la guerra, l'ermita va ser parcialment saquejada. EL retaulle major es va conservar, així com la imatge de la mare de Déu, que l'ermità va aconseguir amagar. Posteriorment, un cosí de l'ermità se la va endur al poble i la va colgar al celler de casa seva on s'hi va estar 3 anys fins que es va acabar la guerra.

Com podem llegir en un fragment dels goigs la mare de Déu és invocada tant pels mariners com pels pagesos de la contrada.

Per lo mar, dels mariners
són estrella, nord i guia;
en cridant-vos, nit i dia,
venen a ser los primers:
sou lo port i salvament
del qui vora Vós s'hospeda
De les plagues i afliccions,
que els camps solen oprimir,
tots volgueu-los eximir
de semblans tribulacions. □

Pensaments

Paraules, esperançadores, del Sant Pare:

Veig clarament que allò que l'Església necessita avui amb més urgència és una capacitat de curar ferides i donar escalfor als cors dels fidels, apropament, proximitat.

En aquells llocs de l'Església on es prenen decisions importants, és necessari el geni femení.

Si un cristià, en aquests temps, no és revolucionari, no és cristià.

Papa Francesc

En conjunt, l'estructura de l'Església és clar que és dogmàtica. En això tenen raó alguns analistes. I és precisament aquí on les paraules de Francesc en la conversa amb Scalfari a *La Repubblica*, adquireixen un significat que va més enllà dels gestos. Parlen d'una voluntat decidida d'entendre la religió d'un altra manera, més com un consol benefactor generat per la misericòrdia que no pas com a cotilla espiritual. És la consciència individual que marca un camí. L'Església s'adapta als nous temps perquè el missatge clau no és la por sinó l'esperança. Aquest papa jesuïta no és un asceta que es refugia en l'atemporalitat: és un reformador, quasi un protestant.

Josep M. Fonalleras

No crec que la societat patriarcal sigui el resultat del que han fet els barons contra les dones, aquesta societat l'hem feta alhora dones i barons. I l'explicació que hi trobo és que vivim la vida quotidiana amb patrons infantils: algú ha de cuidar (la que fa de mama) algú s'ha de deixar cuidar (el baró). El creixement personal ja sigui amb teràpia, amb l'alliberament emocional o les eines que siguin, pretén conduir la persona a una nova subjectivació. Això ja ho deia Jesús quan parla de néixer de dalt, al capítol 3 de l'Evangeli de Joan. L'home adult no ha de tornar a l'úter de la mare, sinó néixer de l'aigua i de l'Esperit amb plena autoconsciència i amb plena llibertat. Si abans de néixer ningú no ens va preguntar si volíem venir al món, en la vida espiritual és absolutament diferent, les categories centrals són l'amor i la llibertat.

Teresa Forcades

Jo crec que, de vegades, fa la impressió que l'Església parla per a gent irreal, per a persones que no són de carn i ossos. Quan veig les preocupacions de la vida quotidiana de les persones, dic: Ah! On és l'Església? O sigui, l'Església està molt amoïnada pel principi i el final de la vida, cosa que no dic que no sigui important. Però a mi, el que em sembla fonamental, és el que passa en l'entremig. És clar, de vegades l'Església posa una sèrie de traves i de complicacions. Tota aquesta obsessió pel tema sexual, pels preservatius. I segueixen així després de l'Encíclica *Humanae vitae*!

(...) El papa Francesc no va per aquest camí. Ara, aquest home, què farà amb el celibat quan sabem que el 80% dels capellans d'Àfrica viuen en situació de concubinat? Farà alguna cosa amb el paper de la dona en l'Església? Farà res pel divorciats que tornen a casar-se? Amb el nomenament dels bisbes? Amb la *Humanae vitae*?

Hi ha coses en front de les quals l'Església sí que té una paraula profètica. Sobre l'actual situació en què el diner és Déu té molt a dir. I ho ha dit. Però la perden aquestes altres coses.

Javier Elzo

El sentit estètic t'eleva sobre la realitat, et transcendeix, t'obre horitzons, infon esperança, contagia ganes de viure, t'encén l'esperit, el millor de la persona... I quan diem que ens transcendeix és perquè ens fa sortir de nosaltres mateixos, dels nostres egocentrismes i ens empeny a alçar la bandera de la llibertat. Bellesa i llibertat caminen juntes, la bellesa s'expressa en la llibertat. Allà on no hi ha llibertat, no hi ha bellesa. Bellesa i llibertat constitueixen en gran mesura la identitat humana.

Josep M. Abella

ENTREVISTEM EN VICENÇ I LA GEMMA, MATRIMONI QUE HA CREAT I PRODUÏT EL DOCUMENTAL «JO CREC», SUARA ESTRENAT

En Vicenç Vila és enginyer en telecomunicacions, i la Gemma Bas és arquitecta. Tenen cinc fills, tots nois, en Francesc, l'Ignasi, en Jaume, en Mateu i en Pau. Estan esperant el sisè, molt il·lusionats, i en donen gràcies a Déu.

La Gemma i en Vicenç són un matrimoni jove, alegre, optimista, ferm. Formen part dels Equips de la Mare de Déu, concretament de l'EMD Terrassa 5. Quan parlen, t'engresquen amb els seus projectes, les seves iniciatives, la seva experiència vital, tan jovial i plena de força.

Els hem volgut entrevistar perquè ens parlin del documental «JO CREC», que han produït i estrenat fa ben poc. Ens acullen amb amabilitat i calidesa. Responen amb entusiasme persuasiu.

Com va sorgir la idea d'emprendre aquesta insòlita aventura audiovisual?

Vicenç: Pel febrer, l'últim dia d'un recés, després de llegir que el Sant Pare donava les primeres indicacions per viure l'Any de la Fe, se'm va passar pel cap la possibilitat de fer un documental perquè els cristians poguéssim professar d'una nova manera el Credo.

Jo vaig ser durant 12 anys el cap de joves del Sant Esperit de Terrassa, i allà ens vam fet un tip de preparar materials de catequesi amb altres animadors i amb Mn. Francesc Cima, al cel sia!, sempre pensant quina seria la millor manera de convidar els joves a tenir un encontre personal amb Jesucrist.... Ens basàvem en el Catecisme i l'assessorament de mossèn Cima. Ara, uns anys més tard, hem decidit produir un documental per transmetre el mateix missatge però emprant les noves tecnologies.

Per què un documental en 3D sobre el Credo? Què voleu aportar com a novetat?

Gemma: Avui en dia, ens agradi o no, ser enmig del món vol dir entrar en l'univers de les noves tecnologies. Fins i tot el Sant Pare acaba d'estrenar un compte de twitter!... Aquest és el llenguatge i la comunicació de les persones del món d'avui.

En el nostre cas, hem volgut utilitzar el 3D pel seu caràcter innovador i pels avantatges que té respecte el 2D: es capta més l'atenció de l'espectador, es reté millor en la memòria i provoca un impacte emocional molt superior.

D'aquesta manera, ens volem sumar a tantes iniciatives evangelitzadores que aquest Any de la Fe estan aportant un aire fresc a la manera de comunicar la nostra fe.

Quina és la vostra experiència en el món de les tres dimensions?

Vicenç: La nostra empresa sorgeix per un interès d'ajudar Institucions i Empreses en la seva comunicació, utilitzant les últimes tecnologies. Al nostre país, com a la major part de països d'Europa, hi ha molt poques empreses que estiguin produint en 3D, per aquest motiu ens vàrem anar a formar a França, on la tradició cinematogràfica està molt més consolidada, en un curs on participaven els principals gurus del 3D al món, com Bernard Mendiburu o Eric Deren, responsable de l'estereografia de pel·lícules com «Spiderman 4» o «Gnomeo and Juliet» de Disney.

Un exemple destacable d'altres projectes que hem fet és la revista «Guardians of Life» per a la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), il·lustrada amb fotografies en 3D que incloïa un DVD i unes ulleres 3D per poder visualitzar tant una cosa com l'altra. Aquest és

un projecte internacional que es va filmar a Roma i recollia tant testimonis d'especialistes en bio-ètica i medicina de tot el món com escrits del Sant Pare per promoure les bones pràctiques mèdiques i sensibilitzar amb el tema de les cèl·lules mare adultes, alternativa a les cèl·lules embrionàries, per tal de defensar la vida des de la concepció fins a la mort natural. Aquesta revista es va distribuir durant el Sínode de Bisbes de l'octubre a Roma i a més de 1.000 universitats i institucions mèdiques d'arreu del món.

Per què creieu que és important que l'Església parli aquest llenguatge?

Gemma: El Sant Pare ens interpel·la a tots els membres de l'Església, i especialment als laics, perquè transmetrem al món, el missatge de l'Evangeli. De la mateixa manera que gràcies a l'Esperit Sant, fa 2.000 anys, els apòstols van ser capaços de parlar en tots els idiomes, també avui, gràcies a l'Esperit Sant, estan apareixent un munt d'iniciatives orientades a transmetre aquest missatge utilitzant tots els canals de comunicació i totes les tecnologies que existeixen.

En el cas de «Jo Crec», hem pensat que el missatge més important que podem donar al món, mereix també utilitzar la millor tecnologia, en aquest cas el 3D i el llenguatge de l'audiovisual.

El llenguatge més potent del món actual és l'audiovisual: un simple vídeo pot arribar a canviar grans estructures, o a posar en el debat social un aspecte en concret de la nostra societat.

L'Església Catòlica té una gran tradició escrita i des de fa un temps s'està posant també les piles en el llenguatge audiovisual però realment quan busques continguts audiovisual de qualitat, t'adones que encara està tot per fer i és una llàstima perquè moltes persones del nostre entorn, potser no els convencem perquè vinguin a veure com funciona el nostre grup de fe, o llegeixin un bon llibre, però si que és més fàcil que vegin una pel·lícula on se'ls assenyali quina és la porta de la fe.

Posar les noves tecnologies i els nous llenguatges al servei de l'Evangelització és ser enmig del món i és un repte actual, ineludible i urgent!

S'emmarca el vostre projecte en el que anomenem «nova evangelització» i «primer anunci» de la fe?

Vicenç: El Documental «Jo Crec», utilitza com a columna vertebral el Credo del Catecisme catòlic, i pretén explorar el sentit de la vida a partir de la bellesa de la fe en Jesucrist i del testimoni dels qui creuen en Ell.

Als creients els ajudarà a reafirmar la seva fe, però s'ha desenvolupat en clau de «nova evangelització», perquè es dirigeix principalment a aquelles persones, que tot i tenir algun coneixement sobre el fet reli-

ENTREVISTEM EN VICENÇ I LA GEMMA, MATRIMONI QUE HA CREAT I PRODUÏT EL DOCUMENTAL «JO CREC», SUARA ESTRENAT

giós, per l'entorn familiar o per les escoles on s'han educat, mai van enganxar-se a la fe, o en el seu dia la van perdre.

I és també un projecte en clau de «primer anunci» perquè de forma transversal, tot ell és un anunci joïós que Jesús és viu i que vol que li obris el cor per ser el teu amic.

Què voleu transmetre amb aquests documentals?

Gemma: Volem transmetre la bellesa de la fe en Jesucrist per convidar l'espectador a l'encontre personal amb Ell.

Qui és l'autor dels guions?

Vicenç: El guió l'he elaborat jo mateix, basant-me en la primera part del Nou Catequisme, que és el Credo, i també en els quatre llibres de mossèn Cima de «L'Ermità de Sant Miquel de Turbians». Casualment, tot just després que s'edités el Catecisme de l'Església Catòlica el 1993, per a la formació de joves del Sant Esperit de Terrassa, vam haver de fer fitxes per treballar el Catecisme en grups i aquest treball previ m'ha fet molt de servei. També cal agrair de manera especial tots els membres i delegats del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS), que ens han orientat a seleccionar l'art religiós dels 10 bisbats catalans, el qual ha ajudat a il·lustrar alguns dels passatges del Credo per al documental «Jo Crec».

A «Jo Crec» hi trobareu tres ingredients bàsics:

El primer és la bellesa, en aquest cas, principalment de l'art religiós de tot Catalunya, inspirats en el significat més profund de la «via de bellesa/via pulchritudinis».

El segon, són els testimonis de fe, perquè teològicament i històricament són el recurs més eficaç per evangelitzar.

I finalment, el tercer ingredient i més important és la Paraula de Déu, fragments de l'Evangeli que transporten la Paraula Viva, des de la pantalla fins el cor de l'espectador.

També cal destacar que la Música de «Jo Crec» és original: l'ha composta un pianista català, en Jordi Sanjuan, el qual ha fet peces especials per a «il·lustrar» musicalment diversos passatges: en la Creació, Les mans del Pare, la Passió de Crist... etc.

Com és el procés creatiu? Ha estat revisat per algun teòleg?

Gemma: En el procés creatiu, per una part intervé el guió però com que no estem fent ficció, al final sempre hi ha una part que no pots controlar, com és el fet que un testimoni t'expliqui coses ben diferents! En aquest sentit, és el que més ha enriquit el documental i en molts moments, més que adaptar els testimonis al guió, hem adaptat al guió als testimonis.

Volem agrair molt com s'ha abocat tothom a ajudar-nos, a trobar testimonis, ha estat una autèntica experiència de comunió en la fe entre moltíssimes persones dels 10 bisbats de Catalunya. També això ha aportat a la nostra fe una veritable experiència espiritual, i sens dubte, summament enriquidora! En donem gràcies a Déu cada dia!

A «Jo Crec» hi surt una combinació de persones anònimes, com poden ser un pastor, un jardiner o una cuinera, i persones més conegudes com l'actor Joan Pera, els il·lustradors Pilarín Bayés i Josep Lluís Picanyol, el pediatre i psiquiatre Paulino Castells o el catedràtic de física i poeta David Jou.

Gràcies a Déu estem assessorats per diferents mossens, els quals ens estan ajudant moltíssim!

Heu optat pel format testimoni? Per què? Quins criteris seguïu per seleccionar-los?

Vicenç: Hem optat pel format de testimoni perquè, tant teològicament com històricament, s'ha demostrat que és el mitjà més eficaç per evangelitzar.

Els testimonis són la part essencial d'aquest documental i és la part que ha consumit més temps de la producció. Hem fet a prop de 80 entrevistes a persones de tots els bisbats de Catalunya. No tots han pogut sortir al documental, òbviament, però tot aquest material audiovisual ja s'està utilitzant també en altres projectes d'evangelització de l'Any de la Fe.

No busquem persones perfectes, busquem persones que ens obrin el cor i l'ànima per explicar-nos com s'han trobat amb Jesucrist i com Ell ha transformat llurs vides.

Això és el que tenen en comú tots els testimonis: aquesta experiència de trobada amb Jesús, i gràcies a aquesta trobada, un joïós desig de compartir aquesta alegria i experiència amb els altres.

Altres criteris que hem utilitzat és que tots els bisbats de Catalunya hi fossin representats de manera que surten des de persones de Tortosa, fins a persones de Puigcerdà; i aspectes més de forma, com la naturalitat en el parlar, ja que hi ha persones que queden massa intimidades quan es troben davant de focus, micròfons i càmeres.

Quin ordre heu seguit en l'elaboració dels capítols? Quant dura cadascun? En quins formats se'n fa la distribució?

Gemma: Hem treballat de manera seqüencial. Primer, el primer capítol, «Crec en Déu Pare», de 13 minuts; després, el segon capítol, «Crec en Jesucrist» que és de més durada, 26 minuts, perquè inclou altres conceptes com el misteri del mal en el món o el sentit de la mort; finalment, el tercer capítol, «Crec en l'Esperit Sant», de 13 minuts. Tot plegat, 52 minuts.

Tot i que l'hem estrenat al cinema i que l'hi hem passat i l'hi continuarem passant, tant en format 2D com 3D, cal dir que la distribució principal està essent via DVD i Blu-Ray en versió 3D i també en versió 2D perquè no tothom té un televisor 3D encara. També estem estudiant altres possibilitats.

«Un documental sobre la bellesa de la fe que et convida a l'encontre personal amb Jesucrist.» Per a qui està pensat? Què us agradaria suscitar en l'espectador?

Vicenç: Aquest documental està pensat per a tothom que cerca la veritat i la felicitat! És a dir, per a tothom que cerca Déu, per a tothom que l'ha trobat, i per a tothom que havent-lo trobat, un dia pel que fos, va perdre-hi la fe...

«Jo Crec» és un documental per professar les veritats de la nostra fe, però que sobretot, vol semblar interrogants a l'espectador que l'impulsin a cercar respostes a les qüestions essencials en la vida tot convidant-lo a fer l'experiència del misteri de Déu.

I tot això perquè, com diu l'últim testimoni del segon capítol, «Jesús truca a la teva porta i, si l'obres... no saps el que t'espera!!»

Per cert, si voleu seguir-los, cosa que us recomanem encaridament, podeu trobar-los a les següents pàgines web:

www.jocre.net
www.yocre.net

També podeu seguir-los al twitter:

@jocrecnet
 @yocreonet

I també al facebook:

www.facebook.com/jocrecnet
www.facebook.com/yocreonet □

» pregàries al vent

Albada nadalenca

Beat aquell qui en l'alba de Nadal
copsa una balba llum que ens anuncia
la nuditat del Verb, que és poesia.
Avui la carn es fa espiritual.

I a aquest país tan nostre i tan plural
on de tres dones una es diu Maria
se li encomana un deix de melangia
i el bres del vent té un ritme maternal.

La clariana esquinça el temps antic.
El freturós, avui, absol el ric,
més miserable si al cor sent el gebre

de l'any que amor sense haver fet pessebre.
I l'àngel veu, llunyana, amb ull d'atzur,
l'alba de pau d'un univers futur.

Carles Fagés de Climent
(1902-1968)

Quan passegeu per Betlem o per Natzaret, la canalla us empaita per carrers i places oferint-vos peces i figures d'artesanía de fusta d'olivera, com ara aquest preciós Pessebre. Mireu-vos-el bé, embadaliu-vos tot contemplant el Misteri del Déu que planta la seva tenda entre nosaltres i dóna la vida a la Creu per la nostra redempció. Pare Nostre...

» solucions «Temps de mainada»

(1) Solucions al qüestionari de les activitats: (1.3) – (2.2) – (3.1) – (4.3) – (5.2)

(2) Solucions al qüestionari de les activitats: (1.2) – (2.3) – (3.1) – (4.3) – (5.1)

(3) Solucions al qüestionari de les activitats: (1.3) – (2.1) – (3.2) – (4.1) – (5.3)

(4) Solucions al qüestionari de les activitats: (1: or, perquè Jesús és rei; encens, perquè és Déu; mirra per la seva mort en creu) – (2.3) – (3.2) – (4.1) – (5.2)

ASOCIACIÓN INTERNACIONAL DE APOYO A LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN DEL PADRE HENRI CAFFAREL

49 Rue de la Glacière – 7ème étage
F -75013 PARIS - www.henri-caffarel.org

APELLIDOS:.....NOMBRE:

Domicilio:País:

Código Postal: Ciudad

Número de Equipo: Actividad civil o religiosa

Teléfonoe-mail:@.....

Pago (o nosotros pagamos) una cotización anual (especificar cantidad)

Socio: 10 €

Matrimonio: 15 €

Socio benefactor: 25 € o más.

Forma de pago:

Ingreso en el BBVA:

Equipos de Nuestra Señora N° de c/c: 0182 0917 00 0201525077

(Cuenta que ha sido abierta por la Súper Región de España exclusivamente para esta necesidad a fin de no incrementar el donativo con tasas bancarias si se mandase directamente a la cuenta de París). Asociación Ley 1901 aprobada en la Prefectura de Policía de París el 7 de julio de 2005.

País de tradicions

El nostre país és un verger fecund de tradicions cristianes. Tot i que en tenim a balquena en el decurs de l'any, les grans celebracions religioses –Nadal, Pasqua, el Corpus, la Mare de Déu d'Agost...- en són els planters per excel·lència.

El cim del nostre tradicionari popular el tenim, inqüestionablement, en el cicle nadalenc: corones d'advent, mercats de Santa Llúcia, pessebres, diorames, nades, estrenes, pastorets, pessebres vivents, cavalcades de reis... I també, el caganer, el tió, les innocentades, l'home dels nassos i la fava i la corona del tortell de reis.

Tot aquest gavadal al·legòric i festiu conforma un cos catequètic i nacional que de cap de les maneres no pot substituir l'element essencial de la fe, però que tanmateix ajuda a fixar-ne i transmetre'n la notícia.

Cal que conreem les tradicions catalanes: coneguem-les, visquem-les, gaudim-ne, transmetem-les i expliquem-les, especialment als nostres fills i néts: els estarem fent dipositaris d'un tresor d'incalculable valor i els estarem llegant un pou inesgotable de coneixement, de vivències i d'emocions.

Bon Nadal!

» Pessebre

*El pessebre, tan humil, tan entranyable,
presideix els nostres Nadals. I ens fa ser,
també, humils, esperançats, humans!*

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

Secretariat EMD
c/ Balmes 78, planta inferior
08007 - BARCELONA
tel. 934 675 551
www.emd-cm.cat
secretariat@emd-cm.cat